

[Niels Jørgen Nielsen.]

stoffer. Jeg finder i det hele taget, at den terminologi, der henregner uønskede kemikalierester i fødevarer til forurening, er meget uheldig, men der er desværre nok ikke noget at gøre på dette område med hensyn til sprogforbedring.

Når vi taler om forurening, er der i almindelighed tale om affaldsstoffer, noget, som under alle omstændigheder er uønsket, men det er ikke helt det samme for fødevarernes vedkommende. Fødevarer kan jo så udmærket være sundhedsfarlige, selv om de ikke er, hvad vi forstår ved forurenede. At producere sunde fødevarer stiller krav til både forskning og sundhed hos både planter og dyr, og hertil kommer handelspolitiske problemer, når vi taler om levnedsmiddellovgivning. Når der handles fødevarer, er det ikke bare et spørgsmål om mængder, men i lige så høj grad om kvalitet og sundhed, herunder også om rester af lægemidler og pesticider, selv om det sidste altså ikke er det store problem.

Jeg er bange for, at hvis levnedsmiddellovgivningen bliver underlagt forureningsministeren, kan det i sig selv være med til at give forbrugerne både herhjemme og i udlandet en fejlagtig opfattelse af forholdene inden for dansk levnedsmiddelproduktion. Forureningsdebatten er jo heldigvis ved at frigøre sig fra de overdrivelser, den en overgang var meget belastet af, men alligevel sidder der nok stadig hos mange mennesker en fornemmelse af, at vi er ved at blive kvalt i forurening, som forureningsministeren nu skal frelse os fra. Sådan er situationen ikke på levnedsmiddelområdet, og vi må tilføje: heldigvis. Så også dette taler imod at placere levnedsmiddelloven under forureningsministeren, selv om hans ministerium altså hedder ministeriet for forureningsbekæmpelse.

Udenlandske købere af danske levnedsmidler vil nok også finde det noget ejendommeligt, hvis det bliver hos forureningsministeren, de skal hente oplysninger om danske levnedsmidlers kvalitet og sundhed. Så vidt jeg er orienteret, er noget sådant ikke tilfældet i noget andet fødevarereksporterende land. I EF's bestemmelser er der nøje sammenhæng mellem de økonomiske bestemmelser i landbrugsordningerne og levnedsmiddellovgivningsbestemmelserne, og

udbygningen af fællesmarkedets levnedsmiddellovgivning sker som hovedregel under landbrugsministerens ressort. Jeg synes, det vil være lidt ejendommeligt og også noget upraktisk, om Danmark i forhandlingerne på dette område skal være repræsenteret ved ministeren for forureningsbekæmpelse.

Jeg ved, at Sverige er det store forbillede for mange socialdemokrater og specielt for forureningsministeren; derfor undrer det mig, at regeringen tilsyneladende ikke har interesseret sig for, hvad der på levnedsmiddellovgivningsområdet er sket i Sverige, og interesseret sig for den nye svenske levnedsmiddellov. Dette så meget mere som der i det forslag til folketingsbeslutning om ny levnedsmiddellov, der blev fremsat i sidste samling, og som der før er hentydet til i debatten her, blev henvist til den svenske lovgivning og til, at det ville være af stor værdi, at man fik en harmonisering af levnedsmiddellovgivningen i de nordiske lande.

Den endelige udformning af den svenske levnedsmiddellov blev ganske vist en helt anden end den, der oprindeligt var lagt op til, idet hele levnedsmiddellovgivningen i Sverige nu er henlagt under jordbrugsdepartementet, men det kan jo ikke begrunde en mindre interesse fra dansk side.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at det er venstres opfattelse, at den mest tidssvarende og rationelle administration af levnedsmiddellovgivningen bedst kan opnås ved at henlægge hele administrationen, eventuelt med enkelte undtagelser, hvor de praktiske forhold gør undtagelser formålstjenlige, under landbrugsministeriet, herunder også levnedsmiddelinstituttet. I så fald må landbrugsministeriet udbygges, der må oprettes et særligt direktorat for ernæring, sådan at der bliver tale om et landbrugs- og ernæringsministerium. Herved ville vi på dette område komme på linje med, hvad man har i England, hvad man har i Tyskland, og altså også hvad man nu har i Sverige, selv om man dér kun taler om landbrugsministeriet.

Sagligt og teknisk vil en sådan ordening ikke volde vanskeligheder. Spørgsmålet, om vi kan få rationaliseret vor levnedsmiddeladministration, er udelukkende et spørgsmål om, hvorvidt der er en politisk vilje til at centralisere og rationalisere denne administration under de forhold og på de steder,